

VII. ročník 1/január 2020

Hlahol zvonov

Časopis farnosti Šaštín-Stráže

Deti zo 7hlásku pri Ježiškovi

Obsah

Obsah a poďakovanie	2
Príhovor	3
Mikuláš v Bazilike	4
Adventné vence	5
Advent pri Sedembolestnej	6
Vianočný koncert 7hlásku	7
Predvianočný deviatnik	8
Betlehem na námestí	9
Rozlúčka s pátrom Martinom	10
Dušičkové pobožnosti	11
Studňa pri Kaplnke Sedembolestnej	12
Pracovníci Národnej Svätyně	14
Čo sa sníva trpaslíkom	15
Miništrantské sústreďenie	16
Pešia púť do Čenstochovej - II. časť	18
Ružencový október	22
Zábavné úlohy pre deti	24
Kaplnka sv. Márie Magdalény - II. časť	25
Koncoročná štatistika	29
Janko Škrabák	30
Spoločenská kronika	31

Pod'akovanie

Iste ste si všimli, že sa v našom meste neustále niečo opravuje, rekonštruuje a zveľaďuje. Na jeseň sme pozorovali zmeny Kaplnky sv. Jána Nepomuckého, ktorá stojí na rozhraní našich mestských častí pri rieke Myjava. Murárske a maliarske práce prebiehali v spolupráci Farského a Mestského úradu za pomoci niektorých dobrodincov a pomocníkov z radov obyvateľov mesta a našej farnosti. Všetkým, ktorí prispeli k tomuto dielu, vyslovujeme veľké Pán Boh zaplať!

Štvrťročník 1/2020, VII. ročník

Registrovaný na Ministerstve kultúry SR pod číslom: EV 5727/18. ISSN: 2644-4488
IČO 51271851

Adresa redakcie: Kláštorne námestie 1295, Šaštín-Stráže • **Vydavateľ:** OZ Handmade by Šaštín-Stráže, Školská 1566/13, 908 41 Šaštín-Stráže • **Grafické spracovanie a tlač:** Tlačiareň LUNA, Moravský Svätý Ján
Neprešlo jazykovou úpravou

Za dobrovoľný príspevok je k dispozícii v Bazilike Sedembolestnej Panny Márie

Farský časopis zostavili: Páter Martin Lehončák, OSPPE - správca farnosti a Mgr. Ludmila Machová. Za spoluprácu a pomoc ďakujeme aj ostatným pátrom pavlínom z miestnej komunity, ktorí prispeli k vydaniu časopisu. Svoje rady, nápady, pripomienky i postrehy nám môžete poslať na našu mailovú adresu: hlaholzvonov@gmail.com. (Autorka všetkých neoznačených textov a foto Mgr. Ludmila Machová.) Všetky predchádzajúce čísla Hlaholu zvonov nájdete na internetovej stránke: www.bazilika.sk v oddelení farností.

PRIHOVÁRAME SA VÁM:

V dňoch adventného očakávania na príchod Spasiteľa sme denne slúžili rorátne sväte omše za účasti detí. V už predchádzajúcom liturgickom roku sme rozjímali nad tajomstvami prvej časti svätej omše - bohoslužbou slova. Pod heslom „Príď, Pane Ježišu!“ nám kľúčové slová pomáhali k otváraniu mozaiky tajomstiev svätej omše. Kľúčovým slovom Vianoc je Láska. Boh tak miloval svet, že nám poslal svojho jednorodeného Syna ... (Jn3,16) Čas milosti, pokoja, spravodlivosti; Lásky, ktorá prišla na svet v malom dieťati Ježiš, nám dodáva silu prekonávať ťažkosti a ešte viac sa tešiť z maličkostí každodenného života. „V dieťati sa nám zjavuje Boh - Láska.“ Boh sa stáva Emanuelom - Boh s nami.

Prijmeme bezbrannú lásku Boha, jeho poníženosť a dobrotu. Žasníme nad tajomstvom vtelenia Boha a zakúsme túto Lásku v našom živote.

Vianoce sú vždy, keď na druhých pozeráš očami Lásky, pretože sa narodil Ježiš Kristus.

Prajem vám nech sa Láska zrodí a večne pretrvá vo vašich rodinách a príbytkoch pod ochranou Sedembolestnej Panny Márie. Požehnaný nový rok 2020.

páter Martin Lehončák OSPPE

Redakčná rada Hlaholu zvonov
ďakuje svojim čitateľom
za doterajšiu podporu
a do svojho VII. ročníka
vyprosuje pre všetkých ochranu
Sedembolestnej Panny Márie
a veľa Božích milostí.

Z Národnej Svätyne

Mikuláš v Bazilike

Ak chcete vidieť tie najrozžiarenejšie detské očky v radostnom očakávaní, musíte prísť na sviatok sv. Mikuláša do našej Národnej Svätyne. Dospeláci sa len usmievali a tešili z najmenších detí, ktorým sa až zastavil dych, keď prišiel v nedeľu po svätej omši 8. decembra 2019 Mikuláš so svojimi anjeličkami a vozíkom plným balíčkov so sladkosťami. Páter Miško sa zhostil úlohy tlmočníka, aby z rodnej gréčtiny preložil deťom jeho slová. Radosť to bola naozaj veľká a všetci sľúbili po celý rok poslúchať, aby sa medzi nimi zase o rok Mikuláš ukázal.

Radosť, prekvapenie i očakávanie v očiach detí ►

Mikuláš vchádza do Národnej Svätyne

Anjeličkov sa vďaka zhostili naše animátorky Agátka, Grétko a Pája

Skupinka animátorov s pátrom Michalom, ktorí pripravili vyrábanie vencov, ale aj množstvo ďalších aktivít počas roka, za čo im touto cestou úprimne ďakujeme - za ich čas i ochotu pracovať pre iných.

Spoločné vyrábanie adventných vencov s ich požehnaním je veľmi radostnou a obľúbenou aktivitou v našom oratku už len preto, že sa blížia Vianoce a začína neopakovateľná predsviatočná atmosféra adventu a očakávania Ježiška.

Advent pri Sedembolestnej

Detský spevokol 7hlások spolu s pátrami pavlíni pripravili 1. decembra 2019 pose-

denie pri adventnom venci v spojení s adventným slovom a hudbou. Piesne a koledy sa prelínali s duchovným slovom, na stoloch boli nielen čaj a káva, ale aj chutné koláčiky od štedrých ľudí a podporovateľov. Príjemné popoludnie počas prvej adventnej nedele ubehlo veľmi rýchlo. Spoločenská sála kláštora sa zaplnila do posledného miestečka a každý

si vychutnal krásnu sviatočnú atmosféru, ktorou sme vstúpili do obdobia očakávania príchodu Mesiáša na tento svet.

Zo života farnosti

Vianočný koncert 7hlásku

Ani počas sviatočných vianočných dní na nás speváci zo 7hlásku nezabudli a pripravili nám jedinečný zážitok z náboženských

piesní a kolied. V stredu 25. decembra 2019 podvečersa zaplnila Bazilika priaznivcami našich najmenších spevákov, ktorí sa pod vedením Marcela Žáka a jeho manželky Ivetky z roka na rok zdokonaľujú a podávajú čoraz profesionálnejší zážitok svojim priaznivcom.

K tomuto vystúpeniu si

prizvali na pomoc aj viacerých hudobníkov - ku klávesom už tradične Ráchel Štefancová, k basovej gitare Daniela Moleja, husle ovládol Vladimír Fesič, bicie patrili Gabkovi Žákovi a flautu si vystriedali Emmka Ercolano, Miriam Fesičová a Marcelko Žák najmladší.

Z aktivít Farskej charity

Predvianočný deviatnik: Kto dá prístrešie Svätej rodine?

Členovia Farskej charity v Šaštíne-Strážach už po niekoľko rokov navštevujú obyvateľov v miestnom Zariadení pre seniorov v predvianočnom čase s deviatnikom: Kto dá prístrešie Svätej rodine? Deviatniku predchádza sv. omša, ktorú tento rok celebroidal páter Juraj Tirpák a spolucelebroval don Jozef Hrdý - don José. Nechýbali ani koledy a vianočné piesne - či už za sprievodu akordeóna alebo flautičky s Emmkou. Štedrý darca, ktorý po celý rok podporuje Miestny spolok Slovenského červeného kríža, prispel bohatým občerstvením a pochúťkami pre seniorov a členovia OZ Handmade prispeli malými anjelikmi. Vrchná sestra Bc. Alexandra Pribilová na záver poďakovala za celoročnú spo-

luprácu a záujem o starkých, ktorých členovia Farskej charity pravidelne brávajú na akcie vo farnosti i v meste.

Vianočné koledy v podaní Emmky Ercolano a jej flauty

Spoločné popoludnie otvorila svätá omša

Betlehem na námestí

V januári minulého roku sa začali členovia Farskej charity v Šaštíne-Strážach zaoberať myšlienkou prípravy nového mestského betlehemu na námestí, ktorý by bol spoločným dielom i majetkom. Myšlienky nabrali svoje tempo hneď ako bez zaváhania prisľúbil pomoc s jeho výrobou pán Walter Malík z Kútov, ktorý už mal skúsenosti s výrobou betlehemu pre ich farnosť. Technický tím mesta a dobrovoľníci z Farskej charity odvedli desiatky hodín obetavej a detailnej práce. Výsledkom je krásny nový betlehem, ktorý požehnal správca farnosti páter Martin Lehončák OSPPE 14. decembra 2019 na námestí. Slávnostnú atmosféru dňa obo-

Pán Walter Malík s manželkou - spokojní s našou prácou (pod jeho dohľadom)

hatili hudobné vystúpenia, občerstvenie a príjemné decembrové počasie.

Časť dobrovoľníkov, ktorí sa podieľali na výrobe betlehemu

Rozlúčka s pátrom Martinom

Pánova vinica je veľká a robotníkov málo - staré známe slová z biblie, ktoré sa ukázali ako veľmi pravdivé. Ubehli dva mesiace a pár dní a v našej farnosti sme zažili ďalšiu rozlúčku s kaplánom. Od augusta išiel posilniť komunitu v Topolčanoch páter Mirko Hruška OSPPE a v polovici októbra sme vypravdali na cestu do Vranova nad Topľou pátra Martina Gajarského OSPPE. Ďakujeme mu ešte raz za všetko, čo v našej farnosti urobil. Sme radi, že svoju kňazskú dráhu začínal práve u nás a pravdepodobne mu preto aj zostaneme navždy v pamäti. Z ďakovnej reči, ktorú predniesla v mene farnosti na rozlúčke 13. októbra 2019 Ľudka Menšíková vyberáme: ... „Rozhodnutie, že odchádzaš na druhý koniec nášho Slovenska, prišlo náhle, nečakane a všetkých nás prekvapilo. A myslím, že i teba. Dovoľ mi zhrnúť tvoje pôsobenie u nás: Do kláštora pavlínov a k našej patrónke Sedembolestnej si prichádzal spočiatku ako pavlín - bohoslovec a zakrátko si slúžil ako diakon. 26. mája 2019 si prijal v našej Svätyni kňazskú vysviacku a my sme sa tešili z tvojho novokňazského požehnania pri prvej svätej omši. Stal si sa posilou kňazského pavlínskeho tímu. Sledovali sme, ako si sa s odvahou pustil do spevu liturgických textov a modlitieb. Bol si oporou pri spovedaní. Odvážne si išiel učiť siedmakov a ôsmakov náboženstvo v škole, pripravoval si deti v skupin-

páter Martin Gajarský OSPPE

ke na 1. sväté prijímanie. Rád si sa stretal s deťmi a mládežou v oratku. Viedol si mariánske hodinky a po odchode pátra Mirka si prevzal spovedanie seniorov a chorých po domácnostiach vo farnosti. Chceme Pánu Bohu poďakovať, že ťa sem postavil do kňazskej služby, že jej začiatky si mal tu pod ochranou našej patrónky - Sedembolestnej Panny Márie. Chceme ti z tohto, milosťami presiaknutého, miesta, práve cez Pannu Máriu, vyprosovať veľa Božieho požehnania do tvojej ďalšej kňazskej činnosti a vernosť pavlínskeho rádu, aby si bol oporou veriacich na svojom novom pôsobisku.“

Zo života vo farnosti

Dušičkové pobožnosti

Na obidvoch miestnych cintorínoch sa už tradične konajú dušičkové pobožnosti - v piatok 1. novembra 2019, kedy sme si pripomenuli cirkevne prikázaný sviatok - slávnosť Všetkých svätých.

S dušičkovým obdobím sa už 16 rokov spája aj kampaň s názvom Sviečka za nenarodené deti. Kampaň je možné finančne podporiť zakúpením si sviečky s logom, zaslaním sms, darovaním peňazí cez portál, alebo bankovým prevodom. Sviečky s vyznačeným logom kam-

pane sa začali predávať aj v našej farnosti od 19. októbra 2019 a kampaň vyvrcholila počas sviatku Pamiatky zosnulých 2. 11. 2019. Peniaze, ktoré občianske združenie Fórum života vyzbiera z predaja sviečok, budú určené na pomoc ženám a rodinám v ťažkej životnej situácii.

Dušičková pobožnosť v Strážach

Dušičková pobožnosť v Šaštíne

Studňa pri Kaplnke Sedembolestnej

Páter Mirko si pre náš farský časopis Hlahol zvonov na diaľku z Topoľčian zaspomínal:

„Počas prázdninových dní v lete 2018, v roku 160. výročia zjavení Panny Márie v Lurdoch, bola vyčistená studňa pri Kaplnke Sedembolestnej Panny Márie v borovicovom lese za Gazárkou. Panna Mária v Lurdoch v roku 1858 kázala malej Bernadete, aby sa umyla a potom aj napila v prameni. Nie v blízkej rieke, ale v prameni, ktorý musela Bernadeta najprv odkryť, vyhrabávajúc blato z malej kaluže. Prúdy rieky môžu predstavovať ponuky sveta, pričom prameň je obrazom Ježiša – Boha a Spasiteľa.

Studňa pri kaplnke v bore bola pôvodne prikrytá betónovým poklopom tesne nad úrovňou zeme. Ten bol z časti vylomený a chýbajúci kus nájdený v studni pri čistení. Z boku studne bol pôvodne malý betónový žliabok na odtok čerpanej vody.

(archív pátra Mirka)

Cez vylomený otvor v poklope sa rokmi do studne dostával materiál, ktorý studňu prisypal až po vrch. Bol to odpad: fľaše, kahance, obaly, napr. od sladkostí, sutina z opráv kaplnky a aj prírodný materiál ako kamienky a halúzky zvedavcov, skúšajúcich zistiť hĺbku studne. Príroda k zaplneniu studne tiež pomohla výdatným prerastaním všetkého vlásočnicovým koreňovým systémom okolitých stromov.

(Korene vo fľaši - archív pátra Mirka)

páter Mirko sa ovlažuje po ceste zo studničky

Podľa dátumov výroby či spotreby na nájdenných obaloch z potravín sa môžeme domnievať, že studňa bola vystavená zasypávaniu od 80-tych rokov 20. storočia. Samotná studňa je približne 4 m hlboká, skružová, skruže neklesajú v pravom uhle, preto hrozí ich spriečenie, ak by sa mala studňa ďalej prehĺbovať spôsobom postupného dokladania a zosúvania skruží. Hoci je pod skružami studňa vyhlbená ešte asi 60 cm, nezosúvajú sa, držia ich korene vrastené pomedzi ne. Prítomnosť skruží nám káže datovať vznik studne najviac do prvej polovice 20. storočia. Na čistení studne pracovali viacerí dobrovoľníci: jeden kopáč a traja pomocníci

páter Mirko ukazuje korene z fľaše

zo Šaštína-Stráží. Po vyčistení sa studňa naplnila vodou, asi 50 cm, voda má železitý zápach. Ďalší šaštínsky dobrodinec na povrchu osadil ďalšiu novú skruž s poklopom a na jar 2019 namontoval ručnú pumpu, ktorá nám dodnes umožňuje užívať pri kaplnke vzácny dar vody. Tento článok nech zakončí modlitba sv. Františka z Assisi:

„Buď pochválený, môj Pane, za sestru Vodu, je taká vzácna, pokorná a čistá.“

Páter Mirko Hruška OSPPE

Zo zákulisia našej Baziliky i farnosti

Pracovníci Národnej Svätyne

V niekoľkých číslach Hlaholu zvonov po sebe sme vám priniesli príspevky o ľuďoch zo zákulisia Baziliky Sedembolestnej Panny Márie i našej farnosti. Prečítali ste si o technickom tíme, o kostolníkoch, o organizatoch, o spevokolochoch a v tomto čísle zakončíme túto sériu príspevkov zo zákulisia pracovníkmi Národnej Svätyne.

Zľava: Anton Lisinovič a Martin Drgoň. Obidvoch bolo treba spomenúť už pri tíme technikov, pretože sú oporou technického zabezpečenia všetkých televíznych prenosov. Počas veľkých pútí koordinujú tímy spolupracovníkov a pomocníkov. Sú technikmi, opravármi, údržbármi, záhradníkmi... jednoducho hospodármi celého kláštorného areálu i Baziliky.

Zľava: Monika Drgoňová, Andrea Žáková a Iveta Žáková. Tieto ženy zabezpečujú celkovú starostlivosť o pútnikov prostredníctvom infocentra, ako aj o všetky priestory Baziliky a kláštora. Vzájomne si podľa potreby pomáhajú jedna druhej a vedú sa v práci zastúpiť.

Čo sa sníva trpaslíkom

V dnešnej uponáhľanej a vystresovanej dobe sme sa boli 21. októbra 2019 odreagovať, pobaviť a zasmiať na divadelnom predstavení Radošinského naivného divadla v Bratislave, na hre Čo sa sníva trpaslíkom. My všetci už vieme, čo sa im sníva a zistíte to tiež, ak na predstavenie zájdete, čo vám všetci určite odporúčame. Hra ponúka obraz dnešného konzumného diváka, ktorý vďačne prijíma podsúvaný televízny brak - gýč, mediálny vkus či nevkus, pesničky s bezduchými textami (bum, bum, bre-ke-ke...), programy ku ktorým sa hanbíme priznať, že ich vôbec sledujeme... Pokiaľ budú naplnené koláče sledovanosti, dotiaľ nám takéto programy budú vyrábať, ponúkať a podsúvať stále dookola. Táto trpká komédia nám ukázala obraz kšeftárskych agentúr a silu peňazí na televíznom trhu.

Tri úžasné herečky, štyria herci, vrátane maestra Štepku a traja hudobníci dokázali počas dvoch hodín poriadne uvoľniť naše bránice a vyvolať výbuchy smiechu. Nejednen z nás sa spoznal v hraných situáciách, dej si píšeme každodenne my sami a prepínajúc televízne kanály nostalgicky hľadáme stratenú noblesu a ducha televíznych programov.

Po predstavení nás potešilo osobné stretnutie a fotografia s umeleckým riaditeľom RND pánom Stanislavom Štepkom. Tento 75-ročný umelec, ako autor hry a textov piesní, nám ponúkol v tejto komédii, ktorá je 64. premiérou RND, pravdivý obraz dnešnej spoločnosti a mnohým z nás otvoril oči. Pán Štepka nás pozdravil, vypočul si naše poďakovanie a ako vďačných divákov nás pozval na ich ďalšie pripravované predstavenie. Okrem domácich zo Šaštína a Stráží sa predstavenia zúčastnili aj obyvatelia okolitých obcí a organizačne celú akciu pripravil MS SČK v spolupráci s Farským úradom.

Spoločná fotografia s pánom Stanislavom Štepkom

Miništrantské sústredenie, Hron 2019

Paľo Petrič sa s nami chce opäť podeliť o zážitky z výletu miništrantov a ich otcov: „V nedeľu poobede 23. júna 2019 sa začal pre mňa nádherný a nezabudnuteľný výlet po strednom Slovensku - splavovanie rieky Hron. Od Senice začalo celou cestou veľmi husto pršať. Navštívili sme Bojnický zámok a kaplnku, v ktorej sa nachádza kópia turínskeho plátna a mnoho ďalších vecí - napr. najviac sa mi tu páčil strieborný strom. Mali tu aj zranenú sovu z voľnej prírody, ktorá sa volala Ura. Potom sme ochutnali vodu z prameňa Budiš, ale chutila ako vajcová voda. Ubytovanie sme mali vo vodáckom kempe Dronte - Nemecká. Tu sme mali svätú omšu a po nej sme

si hádzali freesbee, pričom trošku štípali komáre. Navečer bol presun do Koliby u starej matere, kde som si objednal moju obľúbenú fazuľovú polievku nakyslo s údeným mäsom a coca-colu.

Išlo už o moju druhú plavbu na raftoch, ako vodák z minulého roka vo Vojke nad Dunajom som to opäť bez akýchkoľvek problémov dal, lebo som pevne veril, že to dám, aj keď boli akurát prijateľné pereje a prečo by som sa mal báť? Mali sme aj niečo na osvieženie (gumydžús - nealko nápoj) a počas plavby boli pod nami veľké aj malé kamene (šutre), ktoré nás niekedy spomalili, ale vyhli sme sa niektorým a zopár razy sme sa otočili vďaka kormidelníkovi... Ľudia, ktorí nás stre-

Hlavná fotografia sústredenia (autor páter Mirko Hruška)

tali, nám kývali, spolu s kamionistami... Voda bola pokojná, studená, výborná a niekedy búrlivá, mali sme menší problém s konármi, ktorým sme sa tiež bezpečne vyhli a s pomocou perej, ktoré nás niekedy samé hnali dopredu v dobrom prúde a raz sme zabrali naľavo aj napravo, aj tu sa to trošku kývalo a na palube boli až niekoľkí ťaží, častejšie sa u nás menili ľudské motory. Konala sa aj súťaž, kto koho predbehne a naša loď bola vždy prvá a zvládli sme to až na štrnásťkrát. Naša krátka zastávka bola pri mieste, kde sa nachádza skala, z ktorej sa voľne skáče aj bez vesty (viď. internet). Potom sme prešli z vodáckeho kempu Vlkanová Ford Geromino, kde sme nemohli prespať, lebo tu mali oslavy, do tábora Rybárik pri Veľkej Lúke, kde bol bufet a dal som si tu pikantnú pečenú klobásu. V obci Hronsek sme videli drevený kostolík, ktorý bol urobený bez jediného klinca.

Na druhý deň ráno po prebudení, raňajkách a svätej omši sme opäť nasadli na rafty. Po niekoľkých kilometroch jazdy bola krátka zastávka u minerálneho prameňa Slatina, Červený Medokýš (drevený altánok v lese vidieť z rieky), kde sme sa tiež občerstvili a hybaj ďalej k táborisku Šášovské Podhradie, kde sa

zakončila naša plavba a zaslúžený odpočinok bol toho dôkazom. Napokon sa začalo s balením batožín, raftov, ostatných vecí. Cestou domov sme sa zastavili v reštaurácii Tekovská Kúria, o ktorej som nedávno počul, kde som si dal ako od babky tradičné slovenské parené buchty s coca-colou. Mali tu aj somára, ktorý nemal kríž (páter sa pýtal). Dominik odtiaľto odšoféroval po diaľnici, z ktorej zišiel smerom na Senicu, kde som si pripomenul školu, v ktorej som študoval až do Šaštína - Stráží k nám domov. Celým trojdenným výletom nás sprevádzal páter Mirko spolu miništrantmi: ja Pali-
no, Patrik Sofia, Martin Drgoň, Mário a Kristián s otcom, Dominik Gašparík s otcom, Ivan Žák, Oliver a Gabo Pribilovci s otcom. Tento výlet - splavovanie bol o niečo lepší ako predtým. Ja som si to užíval a pozeral som na prírodu, či už na vode alebo z auta. Celkom fajn, až na tie mierne zhorené kolená...”

Príprava člnov na splavovanie (autor páter Mirko Hruška)

Pešia púť z Trnavy do Čenstochovej: Čo je Božia vôľa? - pokračovanie

Najprv sa musím úprimne priznať, že ma prekvapili reakcie vás - čitateľov na moju pútnickú reportáž. Mnohí ste reagovali výčitkou, prečo som to nedopísala do konca. Kto ma pozná, tak vie, že na všetky moje zážitky by nestačil možno ani jeden celý Hlahol zvonov. Potešili ste ma, že ste si to prečítali a čakáte na toto pokračovanie. Vďaka sa podelím aj o ďalšie zaujímavosti a ďakujem za podporu i záujem - aj v mene ostatných spolupútnikov, ktorí si ten článok prečítali ešte pred zverejnením. Možno povzbudíme aj ďalších k účasti na tejto púti.

Rozhodnutie

Aby som mohla nadviazať na koniec predchádzajúceho textu a môj návrat k pútnic-

kej skupinke, musím zablúdiť ešte niekde do leta roku 2017. Už vtedy ma totiž myšlienka pešej púte zaujala. Nie priamo oslovila, ale som si v duchu hovorila, či by som na to mala. Keď išla v roku 2018 na túto púť Andrejka Žáková, bolo mi ľúto, že som to nevedela skôr, lebo by som sa pridala tiež. Tak som ju aspoň sprevádzala v modlitbách a čakala na jej reakciu, aké to bolo. Bola pre mňa veľkým povzbudením a plánovali sme ísť spolu, no v poslednej chvíli sa jej plány zmenili. Pri znám sa, že keď nám dával páter Martin v Bazilike požehnanie na cestu, ešte som si hovorila, že budem len na smiech, keď to nedám, veď tam so mnou stáli všetko mladí zdraví ľudia. No, úprimne, bolo mi všelijako. Don Peťo Barina ma povzbudil,

Zastavenie počas cesty

že určite na smiech nebudem už len pre to, že som to skúsila a druhí nie. Pocity teda boli zmiešané. Najmä, keď som si cez víkend pred cestou ešte doma narobila na nohách pluzgiere. K nim sa potom cestou pridávali ďalšie, ale ako som už spomínala, pedikérka Zuzka a páter Mirko nám nohy starostlivo každé ráno i večer ošetrili. Dokonca sme pod pluzgiere dostávali aj mäkkú výstuž, aby netlačili topánky. Bez pluzgierov nebol na púti hádam nikto. Osvedčili sa nám aj skorocelové listy, ktoré sme si dávali na rany, ale podľa rád tetičiek (myslím že z Čachtíc) aj do ponožík. Večer pri vyzúvaní sme sa nasmiali, keď sme sa naľakali, že sa nám potrhali ponožky. Ja sama som bola prekvapená, že v akom neporiadku nám domáci pripravili sprchy, kým som nezistila, že tie smeti na zemi sú moje listy z ponožík.

Vďačnosť i obeta

Najčastejšie ste sa ma pýtali na nocľah a jedlo. Vždy sme spali na vopred dohodnutom mieste. Nikdy sme nezostali na ulici. Niekde sme prišli veľmi neskoro, keď bola trasa dlhšia a sily dochádzali. Vtedy sme si boli oporou jeden druhému. Páter Mirko do konca cesty neúnavne vyzýval k spievaniu a výberu piesní zo spevníka na jeho „play list“. Neraz sme si zo žartu zaželali zahrať „už ma obklúčili...“ Zasmiali sme sa, nohy boleli a neraz len ako mátohy sme podopierajúc jedna druhú dorazili do cieľa. Jedla sme mali tiež dostatok. Určite sme nehladovali. Vždy sme mali spoločné raňajky, obed i večeru. Medzitým počas prestávok na ceste sme sa posilňovali ovocím - slivkami, jablkami, hruškami, broskyňami... Koláče som

už spomínala. To sa nedá opísať. Veľa a neskutočne dobrých. Na všetky spôsoby. Chutili nám možno aj o to viac, že boli pečené a darované s láskou. Už teraz vnímam všetkých peších pútnikov úplne inak ako dovtedy. Ich kroky sú poženáním pre všetky obce a mestá, ktorými prechádzajú. Veľa ľudí nás tak aj vnímalo. Cítili sme od nich veľa lásky, podpory a pochopenia. Niektorých páter Mirko cez mikrofón upozornil, že nás môžu presne o rok podľa dátumu vidieť na tom istom mieste, keď budeme zase spoločne putovať. Mnohí nechápali našu obetu a s otvorenými ústami počúvali, kto sme a kam ideme. Ak viete o peších pútnikoch, sprievádzajte ich modlitbami, potrebujú silu aj z modlitieb, nielen z koláčov.

Túžba prísť do cieľa

Pôvodne som chcela ísť na celú púť, lenže u nás v škole sa po letných prázdninách začínalo už 26. augusta. Keď som sa pýtala, či by som nemohla nastúpiť o dva dni neskôr, dostala som odpoveď, že dovolenku si treba riešiť dovtedy a o tom sa nediskutuje, viac som teda ani neotravovala. Mrzelo ma to, pretože som mala ešte niekoľko dní dovolenky. Tak som to brala ako znamenie, že by som tú púť nezvládla a nemám tam ísť. Lenže páter Mirko si to nemyslel - našťastie. Začal mi vysvetľovať, že nemusím ísť celú púť. Môžem vyskúšať len pár dní. To som sa zase naľakala ja - to ako on ma niekde z cesty pošle samú naspäť domov?? Hádam nie! Veď sa strátim! On ma nepozná, ja nie som cestovateľ. To sama nedám. Potom prišiel s nápadom, že sa pridám k rehoľným sestrám, ktoré tiež nepôjdu na celú púť, pretože musia ísť pripravovať slávnostné sklada-

nie rehoľných sľubov, ktoré budú mať ich spolusestry u nás v Bazilike. Tak to som zase čakala tie najprísnejšie rehoľnice, veď pripravovať takú slávnosť musia už skúsené sestry! Čakala som sestry odmerané, prísne, vážne a ešte neviem aké prevážne, no skutočnosť bola práve opačná. Najprv sa mi neozývali. Tak som si po druhý raz hovorila: „Drahá, tá púť nie je pre teba, budeš pekne doma!“ Zase zasiahol páter Mirko, posúril sestry, aby sa mi ozvali, a keď mi raz anjelský hlas sestry Klárky z telefónu vysvetlil všetko potrebné, vedela som, že idem. S malou dušičkou, s obavami, ale idem. Úmyslov, pre ktoré som to chcela obetovať, som mala niekoľko. Ľudia mi postupne pridávali aj svoje vlastné, ktoré mám priniesť do cieľa. Môj cieľ pešej púte mal byť na prvej zastávke za hranicami v poľskom meste Żiviec. Bolo to prvých 8 dní putovania a ešte 5 dní cesty zostávalo do konca v Čenstochovej. Prešla som väčšiu časť cesty a bolo mi veľmi ľúto, že neprídem spolu s ostatnými až pred

Pannu Máriu Čenstochovskú. Keď sme sa po spoločnom obede v Żivci s rehoľnými sestrami lúčili so skupinkou, padali nám aj slzičky. Ony dve už v Čenstochovej boli, toto nebola ich prvá púť, to ja som ešte len začínala. Možno o to viac som si želala, že raz tam musím prísť a ani som netušila, že to bude tak skoro. Dúfala som, že možno o rok... Cesta autom naspäť by nám v ideálnych dopravných podmienkach trvala asi tri hodiny, no cestovali sme spolu dlhšie. Z okna auta sme sledovali, kadiaľ sme sa peši predierali cestou tam. Nikdy som sa neviezla autom s tromi rehoľnými sestrami, ale sú to úžasné ženy. Teším sa, že som ich spoznala, že mi ich Pán Boh dal do cesty (nielen na púti). Lúčili sme sa s tým, že sa v sobotu stretneme v Bazilike na slávnosti spolusestier z ich rehole. Aj sa tak stalo, našli sme sa a odvtedy už pri viacerých slávnostiach u Panny Márie Sedembolestnej. Hádám to tak aj navždy zostane, rada ich budem stretávať, kdekoľvek.

Vzácné chvíle oddychu v prírode

Omeškaný telefonát

Na druhý voľný deň po návrate z púte, keď mi už doma odpuchávali nohy a pluzgiere sa hojili, zazvonil mi telefón zo školy. Naša pani účtovníčka, ktorá je taktiež ako ja na sociálnej sieti a sledovala podľa mojich fotografií našu púť cestou, mi oznámila: „Keď vidíme (aj spolu s našou pani riaditeľkou) akú máš radosť z púte, ako

sa všetci spolu tešíte, chceme ti dopriať tú radosť, aby si prišla až do cieľa a tie dva dni v práci potom nejako dobehneš.“ Čo vám poviem??? Šok a slzy. Ale veď ja som už druhý deň doma a to ony nevedeli! Plakala som, veľmi, nevedela som ani, čo povedať... Veľmi mi to bolo ľúto, veľmi. Tak som si len povedala, že nie je ten facebook až taký hrozný, predsa len je aj užitočný a prospešný. Veď nebyť mojich fotiek, ani by netušili, kde práve som. Reakcie okolia boli rôzne, no dnes vďačím najmä tým, ktorí ma povzbudili k návratu ku skupinke pútnikov. Keď som si zistila, že v autobuse, ktorý išiel s inými pútnikmi do Čenstochovej, aby odviezol cestou naspäť domov mojich peších spolupútnikov, je ešte voľné miesto, neváhala som. Brala som to ako výzvu. Teraz mi ponúkajú z práce dva dni voľna, ale o rok nemusia. Pridala som sa k autobusovým pútnikom a v Čenstochovej som bola možno o dve hodiny skôr ako moji peší spolupútnici.

Netušili, že tam budem a asi len oni sami by vedeli opísať to prekvapenie, keď som ich s fotoaparátom víťala v Čenstochovej na začiatku lipovej aleje tesne pár metrov pred cieľom. Bola som šťastná, že ich všetkých vidím živých a zdravých v cieľi. Hrozne zaprášených a špinavých, ale boli to oni. Usmievali sa, spievali, mávali, zdravili všetkých okolo... Tešili sa rovnako ako ja, to sa musí zažiť, to sa neopíše slovami. Ja som si svoj prvý zázrak vymodlila ešte počas púte. Prišla som do cieľa spolu s ostatnými (i keď menej zaprášená a unavená).

V Poľsku sme zažili krásny čas, nielen preto, že nám prialo počasie, ale aj duchovný program bol veľmi bohatý. Páter Mirko sa o nás postaral naozaj ako pravý duchovný otec. O zážitkoch z Poľska a duchovnom programe púte bude moja posledná časť pútnickej reportáže v ďalšom čísle Hlaholu zvonov - teda, len ak máte záujem.

Po sv. omši a pohostení v Čachticiach

Z činnosti našich mladých a detí

Ružencový október

Počas mesiaca október 2019 sa stretávali deti a mladí v piatok pri spoločných modlitbách ružencov pred večernou svätou omšou v Bazilike Sedembolestnej Panny Márie. Bolo to najmä za účasti detí zo spevokolu 7hlások a miništrantov. Ružence si spoločne a vlastnoručne vyrobili v oratku 29. septembra. Spoločnou modlitbou sa 18. októbra zapojili do celosvetovej akcie Milión detí sa modlí ruženec - za jednotu a pokoj vo svete.

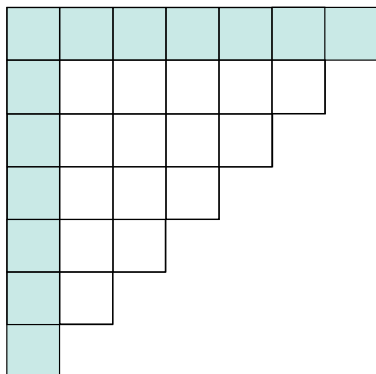

Zasvätenie detí Panne Márii

Mária, Matka moja,
 plný radosti prichádzam dnes k tebe,
 aby som ti celkom daroval svoje srdce.
 Darujem ti aj všetko, čo mám
 a čo robím, celý svoj život.
 K tebe chcem priviesť všetkých,
 ktorých nosím vo svojom srdci:
 rodičov, súrodencov, priateľov,
 ale aj tých, čo mi ublížili.
 Buď našou Matkou,
 požehnaj nás a ochraňuj nás.
 Chcem ťa milovať, ako dieťa miluje
 svoju matku a verne sa modliť.
 Každý deň chcem myslieť na to,
 že ti patrím. Matka,
 tvoj som teraz i naveky.
 Skrze teba a s tebou chcem navždy
 celkom patriť Ježišovi.
 Amen.

ROHÁČIK

dozorca na paši
tvorcovia diel, kníh
kanál
prúdy riek
domácke meno Ireny
vajce, po nemecky
skratka roku

Za správne odpovede úloh z minulého čísla Hlaholu zvonov odmeníme aj tento raz Paľa Petriča a Anetku Hamplovú. Povzbudzujeme aj ostatných, aby sa zapojili do našich úloh a získali jedinečnú odmenu od správcu farnosti - pátra Martina Lehončáka OSPPE. Na vaše odpovede je pripravená krabička v sakristii Baziliky do 15. februára 2020.

Riadky a stĺpce majú rovnaký text. Prvý riadok tvorí tajničku - človek, ktorý bol medzi prvými navštíviť Ježiška.

VYPLŇOVAČKA

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
S	S	S	S	S	S	S	S	S	S
A	A	A	A	A	A	A	A	A	A

- 1 vulkán
- 2 sľuda po česky
- 3 ihličnatý strom, borovica
- 4 malé puzdro na náboje
- 5 odtlačok chodidla
- 6 úradná porada, zasadanie
- 7 druh sovy
- 8 dom. meno Sätoslavy
- 9 takmer nie, ledva
- 10 javisko v divadle

pomôcky: SUMKA, SESIA

Ak správne vyplníte 10 výrazov, objaví sa v strednom riadku tajnička - najdôležitejšie písomnosti (knihy) kresťanov.

Kaplnka sv. Márie Magdalény - II. časť

V časopise Hlinkovej mládeže z roku 1941 Nová mládež, mesačníku, ktorý vychádzal na Slovensku počas 2. svetovej vojny (apríl 1939 - február 1945) sme našli článok o Kaplnke zasvätenej Márii Magdaléne v susednom Borskom Mikuláši, ktorý vysvetľuje jej históriu. V nasledujúcej druhej časti vám tento príbeh z dejín (v pôvodnom rukopise) ponúkame v našom časopise:

Pri hostine všetci si pripili na zdravie švédskeho kráľa. Bolo totiž zvykom, že pri takýchto hostinách prítomní povstali a s pohárom v ruke priali všetko najlepšie významnej osobe, ktorá sa hostiny ani nezúčastnila. Cobor, oddaný telom i dušou svojmu cisárovi, hneď po prípitku švédskemu kráľovi povstal a žiadal, aby prítomní pripili na zdravie a slávu tiež cisárovi Jozefovi. Poháre zaštrngaly, ale víno, ktoré sa v nich perlilo, nikto nevypil. Pán zo Strahlheimu ostal sedieť na svojom mieste a jediný nepozdvihol pohár k prípitku. Ironicky sa usmieval akoby hovoril, že cisár je menší pán ako jeho kráľ, ktorému slúžil a preto ani nepovažoval za potrebné, aby mu vzdal poctu. Toto už bolo mnoho. Všetci prítomní to považovali za zrejmú urážku svojho panovníka. Cobor, ktorý azda najviac bol týmto činom pána zo Strahlheimu rozhnevaný, žiadal, aby sa ospravedlnil. Pán zo Strahlheimu nato mu ešte drzo odpovedal. Cobor v spravodlivom rozhorčení vyskočil zo svojho miesta a pánu vyslancovi vylepil poriadne zaucho. Strhla sa zvada, obaja protiv-

níci vytasili meče a súboj započal. Cobor bojoval ako lev a čoskoro zatlačil svojho soka do kúta komnaty, kde mal zasadiť rozhodnú ranu. Ostatní šľachtici, vidiac zúfalú situáciu pána vyslanca, rozhodli sa spor ukončiť a preto s námahou odtrhli oboch sokov od seba. Tým ale bola hostina ukončená. Rozhorčení šľachtici odviekli Cobora domov, aby sa u neho poradili, ako pomstia túto urážku.

Na druhé ráno, keď sa zvesť o tejto udalosti dostala k samotnému cisárovi, tento povolal k sebe všetkých účastníkov hostiny, aby sa dozvedel pravdu, lebo mu veľmi záležalo na tom, aby nebezpečný Karol XII. nebol nejakým spôsobom rozhneváný, čo by mohlo mať za následok vojenské obsadenie celej ríše. Keď sa dozvedel z úst samotného Cobora, ako sa celá vec odohrala, smutne pokýval hlavou, lebo tušil, že súbojom nebola táto nepríjemná vec vyrovnaná. A mal pravdu. Rozhneváný a urazený pán zo Strahlheimu po neslávnom skončení hostiny poslal svojmu kráľovi posla s falošnou správou, že ho na hostine urazili a za hlavného vinníka udal Cobora.

Dlho sa cisár radil, čo tu urobiť, ale žiaden návrh nebol dosť uspokojujúci. Cobor bol veľmi sklúčený nad tým, že sa dal uniesť hnevom, ale utišovalo ho vedomie, že tak urobil v záujme cti svojho panovníka, ktorého si vážil a miloval. Nakoniec predsa sám panovník rozhodol, ako sa nepríjemná vec s pánom vyslancom urovná. Radil Coborovi, aby buď odprosil pána zo Strahlheimu, alebo aby načas odišiel z Viedne na niektoré svoje panstvo. Cobor sa rozhodol pre druhé východisko, lebo pána zo Strahlheimu odprosiť nechcel a tak ešte toho istého dňa celkom sám na svojom vernom Havranovi pustil sa na cestu do Holíča. Keď už mal Viedeň za sebou spokojne si vydýchol a tešil sa, že aspoň nejaký čas spokojne strávi v Holíči. Beh udalostí ale rozhodol ináč.

Kráľ Karol XII. po príchode posla do vojenského tábora, ktorý sa nachádzal v okolí Drážďan, vypočul posolstvo svojho viedenského vyslanca a veľmi sa nazlostil. Bol prchkej povahy a zpráva, že si akýsi Cobor dovolil ho uraziť, dovърšila mieru jeho hnevu. Ihneď žiadal, aby cisár Jozef vinníka príkladne potrestal.

Cisár však nechcel nespravodlivo potrestať jedného zo svojich najvernejších a preto celú záležitosť nechal nevybavenú. Tu sa ale zasa ukázala podliačská povaha pána zo Strahlheimu. Keď videl, že cisár nič nepodniká proti Coborovi, znovu vyslal posla ku kráľovi, aby ešte viac očiernil nielen Cobora, ale i samotného cisára. Na toto druhé posolstvo rozhnevaný Karol odpovedal tým, že žiadal, aby mu cisár okamžite Cobora vydal,

Kaplnka sv. Márie Magdalény

že už o jeho potrestanie sa postará sám. Cisár bol touto žiadosťou veľmi dojatý. Nie bez ľútosti a bóľu vydal rozkaz, aby Cobora lapili a vydali kráľovi Karolovi.

Cobor medzitým udomácnený na svojom pánsťve v Holíči, žil si životom spokojného občana. Časom dostával z Viedne zprávy a len vtedy si spomenul na príhodu u švédskeho vyslanca. Jedného dňa pribehol posol s oznamom, že cisár vydal rozkaz, aby ho lapili a odovzdali kráľovi k potrestaniu. Cobor vedel dobre, aký trest ho očakáva. Za urazenie kráľa bol iba jeden trest a to smrť. Veľmi ho bolelo, že ani sám cisár sa ho nezaujal, hoci vedel, že je nevinný. Priatelia mu radili, aby utiekol a keď nebezpečenstvo pominie, aby sa vrátil. Tu mu prišiel na um mimoriadny nápad. Rozhodol sa, že pôjde ku kráľovi, ale nie v doprovode vojakov, ale celkom sám a sám sa pokúsi dokázať svoju nevinu. Bol to veľmi smelý a odvážny plán. Hoci vedel, že ho u kráľa Karola neočakáva nič dobrého, predsa len chcel dokázať, že on má pravdu a nie falošný vyslanec. Už mal všetko pripravené na cestu, už i verný Havran nepokojne hrabal kopytami, keď mu napadlo, že sa ešte s tejto smutnej cesty môže vrátiť. Tak rád by sa ešte vrátil! Sľúbil preto, že ak sa šťastlivo vráti do Holíča, postaví na búranskom vršku kostolík ku cti a chvále Božej. Potom vysadol na koňa a v sprievode jedného sluhu a vydal sa na cestu do tábora švédskeho kráľa.

Keď prišli za niekoľko dní do Holíča ci-

sárski vojaci, Cobor už bol ďaleko za horami. Pán zo Strahlheimu znovu hlásil svojmu kráľovi, že cisár Cobora varoval a dal mu príležitosť, aby utiekol. Karol po tejto zpráve sa ešte viac nahneval a prisahal pomstu, lebo veril, že cisár dovolil Coborovi utiecť.

Cobor zatiaľ po dlhých útrapách prišiel do tábora švédskeho vojska. Keď stráž hlásila, že prišiel akýsi hosť, kráľ si ho nechal predviesť. V prvom záchvate hnevu chcel ho nechať obesiť. Zle sa na neho rozkričal a najtvrdšími výrazmi sa ho pýtal, ako sa opovážil uraziť najmocnejšieho panovníka celej Európy. Cobor pokojne vypočul rozhnevaného vladára. Potom, apelujúc na jeho spravodlivosť a rytierske chovanie, prosil, aby sa mohol ospravedlniť a povedať, čo je vlastne pravda. Kráľ mu to po krátkom premýšľaní dovolil a Cobor vyrozprával, ako sa celá vec odohrala. Napokon vyhlásil, že mal príležitosť utiecť, ale že radšej podnikol tak dlhú cestu, len aby dokázal pravdu. Bolo azda chybou, že sa ako poriadny a statočný občan zaujal svojho cisára, ktorého iný potupil? Žiadal, aby sa mohol pokonať s vyslancom v prítomnosti samotného kráľa.

Karol v duchu obdivoval udatnosť a smeľosť tohto cudzieho šľachtica, ale na Coborove slová priamo neodpovedal. Prepustil ho s tým, že bez dovolenia nesmie opustiť vojenský tábor a musí vyčkať ako sa rozhodne.

Prešlo niekoľko dní a o Cobora sa nikto nestaral. On si ale príjemným chovaním skoro získal priateľov i medzi tvrdými Švédmi.

Keď raz premýšľal, ako sa táto záležitosť skončí, prišiel za ním vojak z kráľovej gardy a oznámil mu, aby ihneď išiel ku kráľovi. Cobor tušil, že už nadišla rozhodná chvíľa, sobral celú svoju statočnosť a vykročil za vojakom. Aké ale bolo jeho prekvapenie, keď vstúpil do kráľovho stanu a tam zbadal vyslanca pána zo Strahlheimu. Strahlheim znovu nahovárал, kráľovi, že Cobor utiekol a usiloval sa ho ešte viac popudiť proti cisárovi. Podarilo sa mu rozhnevať svojho panovníka, ale nie celkom tak, ako si to predstavoval. Kráľ totiž vystihol, že pán zo Strahlheimu usiluje sa ho oklamať a popudiť proti nevinnému človekovi, ktorý celkom správne už vo Viedni potrestal namysleného vyslanca.

Nápis nad vchodom do kaplnky

Keď sa Cobor hlásil kráľovi Karolovi, tento mu povedal, že teraz bude čas, aby sa bránil a dokázal svoju nevinu. Prečítal mu všetky listy, ktoré mu pán zo Strahlheimu poslal z Viedne a ktorými ho obžaloval. Cobor sa bránil statočne. Odvolával sa na všetky dobré vlastnosti kráľa, hlavne na spravodlivosť, pre ktorú ho obdivujú i samotní nepriatelia a pretože bol mužom výrečným, skoro sa mu podarilo dokázať, že pán zo Strahlheimu len z osobnej pomsty ho tak krivo obžaloval. Keď videl kráľ vyslancovu nerozhodnosť, považoval to za znak priznania sa k vine a preto ho potrestal väzením a po odpykaní musel odísť do Viedne.

Cobora ale vyznačil pochvalou, že si ho váži ako odvážneho a čestného muža a dovolil mu voľne odísť. Naradovaný Cobor odišiel do svojho stanu, kde mu doniesol švédsky dôstojník šablú a dve pištole ako pamiatku na kráľa Karola. Cobor prišiel do Holíča: očakávala ho nadšená rodina a o tri mesiace neskôršie položil na kopečku nad Borským Sv. Mikulášom základný kameň pre kaplnku, ktorá mala byť pôvodne zasvätená Sv. Helene. Prečo bola určená patrónkou sv. Mária Magdaléna, o tom nevie nikto.

Štefan Kassay

Nová mládež - časopis Hlinkovej mládeže - z r. 1941

//Nová mládež (podnázov Časopis Hlinkovej mládeže) bol mesačník, ktorý vychádzal na Slovensku počas 2. svetovej vojny (apríl 1939 - február 1945). Pôdu pre založenie Novej mládeže pripravil časopis Mladý Slovák. Nová mládež prinášala ideové, politické a výchovné články, uverejňovala literárne pokusy mládeže (prvosienky). V VI. ročníku sa časopis začal orientovať na brannú výchovu. Politické otázky prenechala časopisu Prelom. Aby lepšie „pestovala ducha brannosti“, vydávala prílohu Malá knižnica Novej mládeže.//

Za prepis celého textu ďakujeme Gabriele Kováčovej

V sakristii u pána kostolníka si môžete zakúpiť nový farský kalendár na rok 2020. Nájdete v ňom fotografie z predchádzajúceho roka a termíny pútí a slávností v nasledujúcom roku.

Koncoročná štatistika farnosti Šaštín-Stráže za rok 2019:

I. Sviatosti

1. Krst

Pokrstených v roku 2019 bolo 67 osôb. Chlapcov 35, dievčat 32. Cirkevno-právnu legitimitu malo 28 osôb. Až 39 pokrstených detí bolo zo sviatostne neusporiadaných zväzkov, čiže mimo sviatostného manželstva.

2. Sviatosť Oltárna

K prvému svätému prijímaniu pristúpilo 47 detí, 23 chlapcov a 24 dievčat.

3. Birmovanie

Birmovku sme v našej farnosti v tomto roku 2019 nemali.

4. Manželstvo

V roku 2019 bolo sviatostne uzavretých 24 manželstiev. Z toho obidve strany katolícke 22 párov. Katolík s osobou s rozdielnym náboženstvom 1 pár. Katolík s nepokrsteným 1 pár.

II. Sväteniny

1. Pohreby

V roku 2019 k Pánovi odišlo spolu 50 osôb. Z toho: 19 žien a 31 mužov. Zapaťrených sviatosťami bolo 19 osôb. Nezaopaťrených 31 osôb.

Zostavil: páter Martin Lehončák,
OSPPE - správca farnosti

Janko Škrabák

„Ak si chceš zapamätať niečo zo mňa, keď raz opustím tento svet, zapamätaj si, že som miloval aj vtedy, keď to iným prišlo hlúpe. Že mi na ľuďoch záležalo, aj keď im to bolo jedno. Keď raz moje telo odíde, zapamätaj si, prosím, moje srdce.“ Toto sú slová, ktoré Janko pred dvomi rokmi zdieľal na sociálnych sieťach. V predvianočnom období sa však stali realitou, lebo Janko sa vrátil domov k Otcovi.

Janko, ktorý mal nákazlivý smiech, veľký úsmev na tvári a predovšetkým láskavé srdce, ktoré bolo plné pochopenia. Výraznou charakterovou črtou jeho osobnosti bol optimizmus. Vždy sa pozeral na veci z lepšej strany a aj z negatívnych situácií sa snažil vyťažiť to dobré.

Bol aktívnym animátorom, ktorý sa zúčastňoval prímestských táborov, duchovných obnov, spoločných výletov alebo rôznych stretiek. Nezľakol sa ani hereckých výkonov v divadle alebo v muzikáli. Okrem herectva vynikal aj v športe – ping-pong, biliard, stolný futbal, volejbal. Je jedno, ktorý šport hral, vždy hral v duchu fair play a išiel do každej hry naplno.

Pre mnohých animátorov bol inšpiráciou, ako byť zodpovedný, obetavý a spravodlivý animátor. Ako motivovať deti, nebáť sa riešiť nepríjemné situácie, povedať svoj názor a pritom rešpektovať ostatných. Takisto bol oporou, búľtavou

výbou a vedel povzbudiť, keď nám bolo ťažko. Janko bol príkladom toho, ako máme milovať svoju rodinu. Veľmi často ju spomínal pri rôznych príležitostiach. Ukázal nám, že rodina je to najcennejšie, čo v živote môžeme mať. Ukázal nám, že nezáleží na materiálnych veciach, ale na vzťahoch a hodnotách, ktoré v živote vyznávame. Čestnosť a úprimnosť sú dôležitejšie ako pretváрка. Nebol dokonalým človekom, ale ak spravil chybu, tak si ju vedel sám pred sebou priznať, ospravedlniť sa a snažil sa ju napraviť. Nerobil to však s hanbou, ale s obrovskou pokorou. Janko nemal len pokorné a láskavé srdce, ale aj srdce džentlmena, pretože vždy rozviesol na svojom aute dievčatá z oratória domov.

Ďakujeme Bohu, že sme mali možnosť poznať takého skvelého človeka. A aj keď nás jeho odchod domov veľmi bolí, veríme, že je to len na istý čas. Janko bol súčasťou oratória a navždy ňou zostane.

animátori, foto: archív rodiny

SPOLOČENSKÁ KRONIKA

Krstom sa stali Božími deťmi a členmi Cirkvi:

Denis Pollák	6. 10. 2019
Kristína Farkašová	13. 10. 2019
Maxim Kollár	13. 10. 2019
Erik Stanek	20. 10. 2019
Alex Carabula	26. 10. 2019
Michal Kremnický	27. 10. 2019
Michaela Makayová	3. 11. 2019
Charlotte Bartalová	9. 11. 2019
David Božek	9. 11. 2019
Pavol Prokopius	10. 11. 2019
Dávid Cintula	16. 11. 2019
Lara Hlavenková	24. 11. 2019
Chloe Fránerová	24. 11. 2019
Patrik Richard Kvapil	24. 11. 2019
Lucia Poláčková	24. 11. 2019
Jakub Štefka	24. 11. 2019
Tomáš Šeliga	30. 11. 2019
Diana Provazníková	15. 12. 2019
Dorothea Dobříková	22. 12. 2019
Kilian Gonzales Krokovič	29. 12. 2019

(uvedené sú dátumy krstov)

Sviatostné manželstvo uzavreli:

Jakub Kudláč a Zuzana Beňušková	12. 10. 2019
Ivan Bohunický a Zdenka Staňková	12. 10. 2019
Ivan Trubač a Martina Emrichová	12. 10. 2019
Peter Oravec a Eva Bíliková	19. 10. 2019
Radovan Hulvej a Andrea Poláková	9. 11. 2019
Jozef Rešeta a Katarína Osvaldová	30. 11. 2019
Jakub Chudý a Nikola Bartáková	9. 12. 2019

Predišli nás do večnosti:

Vladimír Čerňoch	17. 10. 2019
Miroslava Nováková	21. 10. 2019
Jarmila Bendíková	2. 11. 2019
Ivan Danihel	7. 11. 2019
Anton Havlíček	13. 11. 2019
Mária Svrčková	19. 11. 2019
Ján Labuda	20. 11. 2019
Jozefa Pobjecká	22. 11. 2019
Pavel Hrozen	25. 11. 2019
Mária Zouharová	29. 11. 2019
Miroslav Malík	5. 12. 2019
Júlia Danielová	9. 12. 2019
Marta Miháliková	11. 12. 2019
Petr Dobšíček	12. 12. 2019
Ján Škrabák	13. 12. 2019

(uvedené sú dátumy pohrebov)

Zostavil: páter Martin Lehončák,
OSPPE - správca farnosti

**Koledníci Dobrej noviny navštívili
26. decembra 2019 naše domácnosti,
aby ohlasovali príchod Spasiteľa
na tento svet**

